

Beszámoló

2011-es nyári szemeszter

Nagy izgalommal vártam a kiutazás napját. Vonzott az ismeretlen és ugyanakkor félttem is egy kicsit tőle. Mi hogy lesz, mennyire lesznek nehezek a tárgyak, milyen lesz a szállás, és hasonlók. Még kiutazásom előtt Varga Zoltán tanár úrtól azt a jó tanácsot kaptam, hogy a német precizitásban bízhatok nyugodtan, abban nem fogok csalódni.

Igaza lett. Bár a legelső nap azért a szívroham kerülgetett, amikor is kb.10 órai fárasztó vonatkozás után a házmesterünk közölte, hogy neki a hétvége péntek délben kezdődik, és esze ágában sincs este hatkor eljönni Ambergbe és nekünk a szállásunkat átadni. Menjünk szállodába vagy ahova akarunk de lehetőség szerint öt hagyjuk békén hétfőig, majd akkor átvehetjük a szobát. Hosszas kérést és telefonálgatás után, egy német professzor segítségével aztán mégis csak rávette magát, hogy eljöjjön, és így végül átvehattuk a szobánkat.

Mindenre számítottam csak erre nem. A szoba egy teljes apartman ahol a konyhától kezdve a fürdőszobán át minden megtalálható. Jól felszerelt és modern. Viszont minden más felszerelésről a "jelentkezőnek" kell gondoskodnia, se egy pohár se egy tányér, vagy valami, de még alváshoz szükséges takaró vagy párna is a hiánylistán szerepel. Sebaj, gondoltam, csak végre megpihenhetek már.

Ami a felszerelést illeti azért én is készülgettem, hoztam ezt-azt, de ekkora mértékű hiányra vagy inkább úgy fogalmaznék, hogy ilyen részletes hiányra nem számítottam.

Másnap nyakamba is vettem a várost, hogy a hiányt némiképp csökkentsem. Sikerült felfedeznem a KIK textil diszkontot és közvetlenül mellette a Normát, ami mind a szálláshoz mind az iskolához kb. 2 percre van gyalog. Azóta is oda járok, járunk szinte mindenért, mert bár hihetetlen, de az árai nagyon sok mindenben a magyarországinál is alacsonyabb vagy vele azonos. Itt aztán sikerült megvennem a legszükségesebb dolgokat elég jutányos áron.

Tanulság egy ilyen útra bizony a fél házat magunkkal kell hozni, így egy jó pár gondtól megkímélhetjük magunkat.

A Wohnheim belülről

A Wohnheim épülete

Első hétfvégénk csendesen telt, megpróbáltuk felfedezni a várost. Több-kevesebb sikerrel ez sikerült is, hiszen Amberg egy elég kis város így nagyon eltévedni sem lehet. Ráadásul a város központja az Altstadt, ami egyetlen hosszúutcából áll és kis túlzással, de a főiskolától tart a vasútállomásig (a város két széléig). Az Altstadtban egyébként minden megtalálható, amire a turistának szüksége lehet, a város is elsősorban a turizmusra rendezkedett be és a hétfvégi kirándulókra.

Altstadt

Altstadt központja

Következő héten hétfőn aztán megismerkedtünk pártfogonkkal Uwe úrral. Ahogy a szállást intézte nem számítottunk tőle semmi jóra. Tévedtünk! Az ajtón belépve egy 35 év körüli fiatal ember fogadott minket, teljesen lazán. Közölte, hogy jó helyen vagyunk és hogy ő majd kezébe veszi a dolgokat és lesz mindenünk, mindent elintéz. Hát ez így is lett, nem kellett mást tennünk csak követnünk és bár az idő repült mégis egy délelőtt alatt készlettünk mindennel. Egyedül a tantárgyakon változtattak, úgyhogy harmadszorra is nekifutottunk a tárgyak kiválasztásának.

Másnap aztán a kiválasztott tantárgyak alapján megkezdődött az oktatásunk, és szomorúan tapasztaltuk, hogy a “studienplan-unkat” ismét újra kell gondolnunk, feltéve, hogy bizonyos tárgyakat meg szeretnénk érteni, és vizsgázni is akarunk belőle. Ezen problémánkat orvosolva legördültek az akadályok a tanulás útjából. Jelenlegi tantárgyaink, igényeinknek és vizsgázási lehetőségeinknek végre megfelelnek.

A beilleszkedésünk az elején egy kicsit nehézkesen ment. Kicsit úgy tekintettek ránk, mint valami marsbéli idegenre, nem igazán foglalkoztak velünk. Ez persze az idő múlásával enyhült sőt, még talán fel is oldódott. Én nem tartozom a nehezen ismerkedek kategóriába, persze egy idegen környezetben én is első körben inkább csak figyelek, mégis az itteni népek eléggé zárkóztak. A második-harmadik héten kezdett megtörni a jég, úgy fest mára akivel megismerkedtem elég jó viszonyban vagyok. Ez lehetőséget teremt számomra a jobb nyelvgyakorláshoz, illetve iskolai sikereim tökéletesítéséhez. Mégis csak ők a helyiek, pozitív értelemben de használom őket. Nekik van helyismeretük, képen vannak a vizsgázási dolgokkal, meg legalább nem unalmasak az estéim.

Az iskola hihetetlenül modern és akkora, hogy idegenvezetést kel kérni, ha valaki el akar jutni valahova. Minden gépesítve, automatizálva van, még a menza is majdnem teljesen. Hatalmas, jól felszerelt laborok tartoznak minden egyes tárgyhoz, hogy a tudás ne csak elméleti, hanem gyakorlati is legyen. Úgy érzem megfelelő tudással tudunk itt gyarapodni.

A Főiskola egyik épülete a 4 közül

A menzára visszatérve nem csak automatizált, de jól is főznek, bőséges az enivaló, mégis a diákpénztárcához vannak szabva az árak. Minden nap változatos ételek közül lehet választani, de persze vannak megszokott napi szinten előforduló menük is. Az árát tekintve, mint ahogy azt írtam is nem vészes, 2-2,5 € körül jöllehet lakni persze ez függ a diák étvágyától és a választott menü vagy étel milyenségétől is. Minden esetre olcsóbb, mint ha az ember étterembe járna, mégis majdnem, hogy a kiszolgálás éttermi szintű. Ha viszont valaki főzésre adja a fejét az még a menzánál is olcsóbb lehet, nyilván macerásabb is. Hétfvégén viszont aligha kerülhetjük ki eme műveletet a tevékenységi körünkből, de megéri.

Az itteni életből még elég keveset ismertem meg. Az biztos, hogy az itt élő emberek elég nyugodtak, nem hajtja őket a tatár. Hétfvége az szent dolog náluk, főleg a vasárnap. Ilyenkor nem dolgoznak, vasárnap csak néhány étterem tart nyitva az Altstadtton, mást nem-igen találni. Hétköznapok általában mindenki számára munkával vagy iskolával telnek, hétfvégén aztán eleresztik magukat, ki jobban, ki kevésbé.

Ilyenkor aztán mennek a sörkertekbe, kirándulnak, piknikeznek, vagy épp grilleznek a kertben. Családdal barátokkal aktívan töltik a hétfvégüket. Sajnos a kollégium is kiürül hétfvégre, így az eddig megismert emberek is szétszélednek, amikor jön a hétfvége.

Az eddigi tapasztalataim az Erasmus programmal kapcsolatban pozitívak. Tanulság, hogy ilyen nagy útra jobban fel kell készülni és nem lehet "üres kézzel érkezni". Mindent összevéve nagyon is megéri kijönni, hiszen az ember nem csak egy óriási élménnyel lesz gazdagabb, hanem olyan képességeknek is a birtokába kerülhet, mint például a kapcsolatteremtés, önállóság, önfegyelem, élettapasztalatok, hogy ott hogyan csinálják. Nem mellékesen az iskolai tárgyak is aktuálisak és jól szervezettek, a nyelvtanulásról vagy gyakorlásról már nem is beszélve. Nagyon örülök, hogy belevágtam és köszönöm, hogy egyáltalán kijuthattam erre a csodálatos helyre.

Mindenkinek csak ajánlani tudom az Erasmus programot, mert bár nyilván vannak nehézségek, de a program egy sokkal nagyobb lehetőséget és tapasztalatot nyújt a résztvevőknek.

2011. Április 12.

Gargya Sándor